



UNIVERSITATEA

DUMINICĂ, 16 APRILIE 2023, 21:00
SUPERLIGA, ETAPA IV (PLAYOFF)
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA



RAPID

DERBY PENTRU EUROPA



Știința și Rapid redispută o confruntare de tradiție pentru o miză enormă: dreptul de a continua lupta pentru locurile care duc în competițiile europene. Să facem vulcanul să fiarbă și să-i purtăm pe băieți către mult-așteptata revanșă!

PAG. 2-7 » Interviu cu Gjoko Zajkov despre război, pasiune, fotbal și verile de neuitat petrecute la țară

PAG. 10-13 » Aprilie, luna celui mai iubit dintre bihoreni

ZAJKOV:



„Îi rog pe fani să vină să ne susțină duminică!

Avem nevoie de ei ca să obținem prima victorie din playoff și să ne descătusăm”



GJOKO nu a mai ratat niciun minut din momentul debutului său, în sezonul regulat cu CFR, și dacă l-ați putea asculta vorbind, probabil ați înțelege de ce. Este un tip limpede, hotărât, inteligent și dornic să muncească și să se facă util. Vorbește într-o engleză fluentă, deși primul său transfer în străinătate a fost în Franța, și nu se ferește de nicio întrebare așa cum nu se ferește nici de adversari, pe teren. Vă invităm să-l cunoașteți mai bine pe Gjoko „Bonito” Zajkov.

Gjoko, salut și felicitări! Nu ai lipsit niciun minut de pe teren după debutul tău cu CFR. De ce crezi că te preferă Eugen Neagoe înaintea altor colegi și cum face să te simți faptul că ai reușit să devii jucător de bază într-un timp așa scurt?

Salut, frații mei (*nota noastră: dialogul s-a desfășurat în limba engleză, însă salutul de început al lui Gjoko a fost direct în limba*

română)! În primul rând, sunt foarte fericit și mândru că, într-adevăr, nu am lipsit niciun minut de la debut. Înainte de acel meci am muncit din greu ca să prind echipa și să arăt că merit să joc, apoi cred că mi-am folosit șansa acordată de domnul antrenor foarte bine. Cei care mă cunosc știu că sunt un tip foarte muncitor și dedicat și cred că asta a contat. Nu știu, în schimb, de ce antrenorul m-a preferat pe mine înaintea altor colegi, asta ar trebui să-l întrebați pe dumnealui. Eu doar mă bucur că a făcut această alegere.

Despre Universitatea Craiova se spune în România că este o echipă „cu spirit“, cu fani pasionali și vulcanici. Crezi că te-ai potrivit atât de bine aici pentru că și tu ai acel spirit macedonean, asemănător cu cel oltenesc?

Îmi place mult atmosfera de pe stadion și energia fanilor, simt că mă ajută mult, mai ales când jucăm acasă. Am mai jucat în cariera mea la cluburi cu suporteri vulcanici, inclusiv la echipa națională așa îi simt, așa că da, cred că mi se potrivește acest tip de club.

Care este cea mai plăcută amintire a ta de când erai copil, prima care îți vine în minte?

Când mă gândesc la copilărie, primul lucru la care mă gândesc sunt zilele de vară. În fiecare vacanță îmi plăcea să merg la țară cu tatăl meu, care de obicei era plecat și venea și el doar în timpul verilor. Era totul foarte frumos la noi în sat, în sudul Macedoniei, mă jucam cu prietenii de vârsta mea, făceam drumeții pe munte cu tatăl și unchiul meu. Unchiul meu avea o mică fermă, cu multe animale, și cred că și din acest motiv mă simțeam foarte bine acolo. Am avut o copilărie fericită.

Dar meciul din cariera ta de care îți amintești cu cea mai mare plăcere care este? Și de ce ți-a rămas acela anume în memorie?



Fără îndoială, primul meu meci oficial la seniori ca titular. Se întâmpla în Macedonia, la Rabotnicki Skopje și nu doar că am debutat în prima echipă, dar am și marcat un gol, așa că-mi voi aminti mereu de acea partidă. Ah, și ar mai fi meciul cu care am reușit să ne calificăm țara la Euro 2020. Am jucat cu Georgia și, deși am fost rezervă și am intrat pe parcurs, nu pot să uit acea fericire intensă pe care am simțit-o când l-am auzit pe arbitru fluierând finalul, a fost o nebunie (*nota noastră: pe 12 noiembrie 2020, Macedonia de Nord învingea Georgia la Tbilisi în ultimul meci din grupă, 1-0, gol Pandev*).

Ți-ai părăsit țara natală și familia la o vârstă fragedă, când aveai doar 19 ani, și ai semnat cu Rennes. Cum ai descrie perioada ta în Franța, ce ai învățat acolo și de ce crezi că nu ai reușit să te impui la prima echipă?

Pentru mine a fost o experiență excelentă. Eram foarte tânăr și nivelul era extrem de ridicat, vă dați seama că pentru un jucător de

19 ani e important să ajungă într-un astfel de mediu. Toată perioada petrecută acolo m-a ajutat să mă maturizez mai repede, să mă dezvolt ca om și ca profesionist și să „fur meserie“ de la coechiperi extrem de valoroși. Intensitatea antrenamentelor era de un cu totul alt nivel față de cel cu care eram obișnuit. Era foarte greu pentru un puști ca mine să joace la Rennes în acea perioadă, deoarece erau o echipă foarte puternică. Prin urmare, chiar dacă nu am jucat în acel an, simt că am învățat foarte multe și am simțit pe pielea mea ce înseamnă un club de top dintr-unul din primele cinci campionate din lume.

Care este clubul de fotbal pe care îl iubești cel mai mult și de ce?

Sunt mare fan Chelsea, pentru că întâmplător primul meci de fotbal pe care l-am văzut la televizor vreodată a fost unul al lor. În plus, culoarea mea preferată a fost dintotdeauna albastru (*râde*). Mai mult, când eram adolescent și mă jucam fotbal în Macedonia mulți îmi spuneau că semăn cu John Terry. Aveam freza ca a lui și cred că împrumutasem și din stilul lui de joc, pentru că era fotbalistul meu preferat.

După părerea ta, cine este cel mai bun atacant împotriva căruia ai jucat până acum, în România, și ce te impresionează la el?

Sunt încă destul de nou în campionat și nu aș putea să spun un nume, însă pot să vă spun că sunt mulți atacanți interesanți și cu multă calitate în România. Nu am apucat să joc împotriva lui Koljic, nu știu, s-ar putea să ca el să fie cel mai bun (*râde*).

Cum te simți la Craiova și ce îți place cel mai mult, la oraș și la oamenii din el?

Mă simt foarte liniștit și confortabil cu orașul și foarte fericit să joc pentru acest club. Pentru mine asta e cel mai important, faptul că eu și familia mea ne simțim bine în noul loc. Mi se pare că mentalitatea în România seamănă cu cea din Macedonia și de



aceea cred că mă simt ca acasă aici. Când ies în oraș, cel mai mult îmi place că oamenii sunt foarte prietenoși.

Cum a fost perioada petrecută în Ucraina? Știm că ai prins și o parte din război acolo, care era situația în club și cât de speriat sau îngrijorat ai fost?

Perioada petrecută în Ucraina... *(se oprește și oftează, vocea îi devine gravă)* A fost greu, a fost foarte greu... Eram acolo când a izbucnit războiul și au fost 24 de ore foarte intense, în care am făcut tot posibilul să plecăm din țară. Am reușit să plec împrumut, dar apoi a trebuit să mă întorc în vară la Vorskla, pentru că eram jucătorul lor, și am rămas acolo până în iarna acestui an. A urmat iarăși o perioadă foarte stresantă, pentru mine și pentru familia mea, deoarece sirenele antiaeriene sunau foarte des și pe neașteptate. Fiul meu e încă foarte mic și nu știu cât de mult a simțit-o, dar pentru mine și soția mea a fost un stress zilnic. A fost foarte dificil mai ales să văd, la întoarcere, câte clădiri fuseseră bombardate, în Kiev și Lvov mai ales. *(oftează din nou)* Da, ce să vă zic, a fost ceva cumplit.

Am arătat bine în playoff, dar am reușit să obținem doar 2 puncte din 9 posibile până acum? Pe ce planuri crezi că trebuie să ne îmbunătățim ca să obținem mai multe victorii în meciurile următoare?

Și eu cred că am arătat bine, poate mai puțin în partida cu Farul, când cred că ne-a lipsit un pic acel „foc“ necesar ca să ieșim învingători. În schimb, cred că am jucat foarte bine în meciurile cu FCSB și cu Cluj și am fi meritat să le câștigăm, asta a fost impresia noastră din teren. De ce am avea nevoie pentru rezultate mai bune pe viitor? Mi-e și greu să vă zic, sunt tentat să spun că mai mult noroc, pentru că, repet, am jucat mai bine decât adversarele, cel puțin în primele două partide.

Ai vreun coleg de echipă care să-ți fie și prieten apropiat?

Nu aș putea să spun că am un cel mai bun prieten, însă sunt apropiat de toți băieții și mă înțeleg bine cu absolut toată lumea.

Cine sunt oamenii din viața ta pe care îi iubești cel mai mult și ce înseamnă ei pentru tine?

Bineînțeles că familia mea: soția mea, băiețelul nostru, părinții mei și sora mea. Sunt oameni care m-au susținut mereu de la bun început și cărora le datorez foarte multe și le sunt recunoscător pentru tot.

Îți mulțumim și te rugăm să le transmiți un mesaj fanilor care vor citi acest interviu înaintea derby-ului cu Rapid.

În primul rând vreau să le mulțumesc pentru suportul lor. Simțim că sunt acolo, alături de noi, chiar și atunci când nu reușim să câștigăm, iar asta înseamnă foarte mult pentru noi. Îi rog din suflet să ne susțină și duminică, cu Rapid. Știu că este o sărbătoare importantă în acea zi, dar avem nevoie de voi ca să obținem prima victorie în playoff și să ne descătușăm.

Meciuri de foc și echilibru pe toate planurile



- De la revenirea ambelor formații în prim-planul fotbalului românesc s-au jucat 7 meciuri directe: 4 dintre ele au fost câștigate de Universitatea, 2 de Rapid, iar unul singur s-a terminat la egalitate. Este vorba chiar de ultima confruntare, 2-2 în Giulești, cu Mirel Rădoi antrenor, după ce Știința condusesse cu 2-0 încă din minutul 19.
- După achizițiile din pauzele competiționale ale Rapidului, respectiv întinerirea lotului Științei din această iarnă, cele două echipe sunt cap la cap atât la valoarea medie a lotului (632.000 euro Craiova, 544.000 euro Rapid - valori estimate de transfermarkt.com), cât și la media de vârstă a loturilor (26,1 ani Craiova, 25,9 ani Rapid).

- Duelurile directe dintre Eugen Neagoe și Adrian Mutu sunt nedecise încă, cu câte un rezultat diferit în cele trei de până acum. Rapid a învins Clujul lui Neagoe pe 30 august 2022, aceleași două formații au remizat pe 7 decembrie, același an, în timp ce victoria lui „Geană“ datează din 12 mai 2018, când Sepsi dispunea de FC Voluntari în deplasare, 2-1. La fel stă situația și între întâlnirile dintre Mutu și Universitatea Craiova (antrenorul Rapidului are o victorie, un egal și o înfrângere).
- Cei mai buni marcatori din întâlnirile directe sunt Elvir Koljic și Alexandru Albu, fiecare cu câte 2 reușite.
- Ultimul meci de la Craiova, câștigat de Rapid pe Oblemenco cu 1-0 prin golul lui Alexandru Ioniță, a consemnat și cea mai numeroasă asistență la un meci recent dintre cele două echipe: 17.500 de spectatori.
- Ambele formații se descurcă mult mai bine în reprizele secunde: Universitatea a înscris 66% din goluri în partea a doua, iar Rapid 60,5%.
- În ceea ce privește vitrinele cu trofee ale celor două cluburi, și aici situația este împărțită relativ echilibrat: Știința conduce cu 4-3 la titluri de campioană, Rapidul cu 13-8 la Cupe ale României, iar la Supercupe câștigate situația este egală, 1-1.

PARTENERI UNIVERSITATEA CRAIOVA































Aprilie, luna lui Zoli

Marțea aceasta, pe 17 aprilie, se vor împlini 48 de ani de când Zoli Crișan înscria singurul gol al României pe Santiago Bernabeu. Același Zoli Crișan, unul dintre cei mai regretați fotbaliști din „Maxima“, a și murit la doar 48 de ani, în 2003, într-un octombrie negru, pentru că e luna în care l-am pierdut și pe cel mai bun prieten al său dintre „maximi“, Ilie Balaci.

Golul-minune cu care a redus la tăcere 100.000 de voci

Zoli a fost o legendă de necontestat a Craiovei Maxima, însă poate cel mai celebru gol din cariera sa va rămâne cel înscris pentru echipa națională, pe un Bernabeu arhiplin. Se întâmpla în preliminariile pentru campionatul european din Iugoslavia (1976), când România întâlnea colosul Spania, din componența căreia făceau parte, printre alții, Iribar, Del Bosque, Jose Martinez Sanchez (celebru atunci după poreclă - Pirri) sau Carlos Alonso Gonzalez (și el cunoscut ca Santillana).



La ora meciului, titularul din acea zi Ilie Balaci avea 18 ani, iar Zoltan Crișan, doar rezervă la începutul partidei, avea 19. Naționala României era dominată de jucători de la Dinamo (șase dintre titulari veneau din Ștefan cel Mare), dar fotbaliștii cu experiență nu s-au ridicat la nivelul adversarilor în prima repriză. La debutul în tricoul Spaniei, Manuel Velasquez a deschis scorul încă din minutul 6, în uralele unui Bernabeu care fierbea. În minutul 43, însă, selecționerul Valentin Stănescu făcea o dublă schimbare: Zoltan Crișan și Anghel Iordănescu intrau în locul lui Attila Kun și Radu Nunweiler. Efectul avea să se vadă în minutul 70, când Crișan îl dribla elegant pe viitorul selecționer multipremiat al Spaniei, Del Bosque, și înscria printre picioarele lui Iribar.

Mulți ani mai târziu, Crișan însuși avea să povestească despre acel gol: „Am și acum în minte golul înscris lui Iribar. A fost un meci superb, iar eu am fost eroul acelei întâlniri. Când am înscris golul egalizator, i-am redus la tăcere pe cei 100.000 de oameni din tribune.” (declarația lui Crișan e preluată din cartea „Patimile lui Crișan“, un volum de interviuri publicat în 2004 la Editura de Sud și semnat de Ion Jianu).

Dar golul împotriva Spaniei nu e singura amintire de aprilie cu Zoli din acea perioadă imposibil de șters din memoria fanilor Științei. Mai e, desigur, dubla cu Benfica, și ea desfășurată în aceeași lună din mijlocul primăverii, cu returul chiar pe 20 aprilie 1983, adică acum (aproape) exact 40 de ani.

Bara cu Benfica... și cu viața

S-au scris nenumărate rânduri despre acea transversală pe care Zoli a zguduit-o în minutul 78 al semifinalei cu Benfica, la scorul de 1-1, după un voleu superb de la circa 11 metri distanță. Unii spun, mai în glumă, mai în serios, că acea bară dinspre peluza sud a vechiului Oblemenco avea să se zguduie încă mulți ani după acel meci. 1-2 centimetri mai jos și Universitatea ar fi fost aproape



calificată într-o finală incredibilă, la prima mare aventură a fotbalului românesc în Europa.

Câteva zile mai târziu, același Crișan va fi susținut sus și tare că la niște măsurători făcute ulterior de oamenii din staff, bara respectivă ar fi fost cu câțiva centimetri mai jos decât ar fi trebuit. Dar n-a mai contat, pentru că Benfica mergea mai departe, iar de atunci, din acel aprilie trist de '83, povestea Maximei avea să-și înceapă ultimele capitole, pentru că, fără s-o știm la acea vreme, tocmai își trăise momentul de glorie maximă.

Din păcate, mereu generosul Zoli Crișan a căzut în păcatul multor oameni de acest fel: prea preocupat să le ofere iar și iar celorlalți, în special publicului care l-a adulat, Zoltan al nostru a uitat prea des, aproape pentru toată viața, să-și ofere și lui însuși. Nu a avut deloc grijă de sănătatea lui, în ciuda rugăminților prietenilor, și s-a stins încet și suferind, sărac, dar nu și uitat, după o lungă internare și suferință, la doar 48 de ani.

Ne-a părăsit mult prea repede, cel mai repede, însă a lăsat în urma lui iubirea pe care i-au purtat-o mii de oameni. Traian

Ungureanu spunea despre el într-un editorial superb: „Vreme de 10 ani Zoltan Crișan ne-a făcut semne din teren. Nu le-am înțeles. Crișan voia să ne dea ceva, dar nu putea face darul visat decât într-un fel și numai unul: singur, din adâncul ființei sale. Zoli voia să facă ceva cu totul și cu totul al lui pentru a-l ceda imediat, miraculos și intact, celorlalți, echipei și publicului. Zoltan Crișan nu avea cum să trăiască liniștit sub această tensiune irezolvabilă: cum să produci mereu lucruri pe care să le duci singur de la un cap la altul, doar pentru a le pune apoi, desăvârșite ca o declarație de dragoste, la picioarele celorlalți?”.

Și, apropo de declarații de dragoste, poate nimeni nu a vorbit mai frumos despre el decât Balaci însuși, într-un interviu premonitoriu și trist pe care i-l acorda lui Marius Mitran în 2010: „Toți foștii colegi mi-au fost dragi, dar ca pe Crișan nu l-am iubit pe niciunul. Tare drag mi-a fost Zoli și tare mult mi-aș dori să-l mai văd. Dar să vină el înapoi, nu să mă duc eu la el, Doamne păzește!”.

Dar, vai, Ilie s-a dus și el, tot într-o zi năucitoare de octombrie. Dacă și-a reîntâlnit sau nu bunul prieten, n-avem de unde ști. Putem însă să sperăm că da și că, de când ne-a părăsit și Ilie, cei doi prieteni văd împreună meciurile Științei, la un pahar de ambrozie de culoarea zaibărului. Și poate, cine știe, cândva vom descoperi noi înșine dacă chiar s-au revăzut. Până atunci, însă, avem de trăit și de iubit, pentru că astăzi vine în Bănie principala noastră rival în ale trăitului și-ale iubitului: Rapid București.

O lună bună pentru sărbătorit lei

Buni prieteni pe gazon, dar și în afara lui, Vătăjelu și Crețu își sărbătoresc ziua de naștere pe aceeași dată: pe 24 aprilie



Aprilie este o lună plină de celebrări în sânul familiei Științei. Pe lângă zilele de naștere ale colegilor noștri Cătălin Tudor (7 aprilie), respectiv Andrei Coadă-Nicolaescu (14 aprilie), mai sărbătorim și un an de mandat ca președinte al lui Sorin Cârțu (11 aprilie), dar și aniversările a mai multor jucători sau foști jucători: Sergiu Hanca (4 aprilie), Cătălin Tudor (7 aprilie), Dumitru Marcu (9 aprilie), Florin Cioroianu, Bogdan Vătăjelu și Alexandru Crețu (toți pe 24 aprilie), respectiv Rivaldinho (29 aprilie).

Le urăm la mulți ani și multă sănătate colegilor și jucătorilor noștri și ne bucurăm să-i avem aproape.